

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyň JUDr. Naděždy Treschlové a JUDr. Hany Kadaňové, Ph.D., ve věci

žalobce: **Krajina 2000, spolek pro ochranu přírody dolního Posázaví.**
IČ 65397941, sídlem Studené 93, Jílové u Prahy
zastoupený advokátem JUDr. Michalem Bernardem, Ph.D.
sídlem Klokotská 103/13, Tábor

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2021, č. j.: MZP/2021/430/48, sp. zn.: R/3844

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění

[1] Žalobce napadl shora uvedené správní rozhodnutí, kterým byl zamítnut mj. jeho rozklad a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva životního prostředí, odboru posuzování vlivů na životní prostředí a integrované prevence (dále také jen obecně „ministerstvo“, pokud je nutné odlišit od sebe jednotlivé správní úřady), ze dne 23. 6. 2020, čj. MZP/2020/710/239 (tímto rozhodnutím byly dále zamítnuty rozklady dalších účastníků řízení, které soud vyrozuměl o tomto probíhajícím soudním řízení jako možné zúčastněné osoby, ty se však do tohoto soudního řízení nepřihlásily a své procesní právo neuplatnily). Ve správním řízení byl vydán závěr zjišťovacího řízení k záměru „D3 0301-0303 Praha – Václavice, změny v úseku MÚK Jílové – MÚK Hostěradice“ podle zákona č. 100/2001 Sb.,

o posuzování vlivů na životní prostředí, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „zákon č. 100/2001 Sb.“ nebo jen „zákon“). Záměrem je změna liniové dopravní komunikace – celkem 10 změn trasy D3 podle dokumentace pro územní rozhodnutí (dále také jen „DÚR“), oproti trase posouzené v dokumentaci vlivů záměru „D3 Středočeská část“ na životní prostředí (dále také jen „dokumentace EIA“), trasa podle DÚR se od trasy podle dokumentace EIA liší výškovým i směrovým vedením a technickým řešením některých stavebních objektů (MÚK, most Sázava, tunel Luka). Souhlasné stanovisko vydalo ministerstvo životního prostředí podle dokumentace EIA dne 1. 2. 2012 pod čj. 1933/ENV/12, platnost stanoviska byla prodloužena vyjádřením ministerstva ze dne 2. 6. 2017 do 1. 2. 2022, následně bylo vydáno závazné stanovisko k ověření souladu ze dne 6. 6. 2017, čj. 38297/ENV/17, investor provedl v další projektové přípravě změny a požádal ministerstvo o vyjádření ve smyslu ust. § 23 odst. 3 zákona.

[2] Žalobce napadl rozhodnutí v celém rozsahu, domáhaje se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě namítal, že došlo k nezákonnému přezkumu ze strany žalovaného, neboť ten neprovedl posouzení námitek věcné nesprávnosti závěrů zjišťovacího řízení ve smyslu ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále také jen „správní řád“), pokud by takové posouzení bylo provedeno, bylo by nepřezkoumatelné.

[3] Ve druhém žalobním bodě namítá rozpor s ust. § 68 odst. 2 správního řádu, kterou spatřuje v tom, že výrok neobsahuje ustanovení zákona, podle něhož bylo rozhodnuto; poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2005, čj. 3 Ads 21/2004-55.

[4] Ve třetím žalobním bodě namítá nedodržení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, odůvodnění považuje za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Konkrétně namítá, že se správní úřady odmítly zabývat znaleckým posudkem, který byl účastníky řízení předložen ve smyslu ust. § 50 správního řádu, poukazuje na obecnou judikaturu správních soudů týkající se řádnosti odůvodnění a vypořádání námitek účastníků řízení. Tato část žalobního bodu je poměrně velmi obecná, konkrétněji žalobce uvádí, že nesouhlasí se závěrem na straně 8 rozhodnutí ministerstva o tom, že funkčnost biocentra LBC 246 a biokoridoru NRBK K-61 nebude ohrožena, což má za věcně nezdůvodněné a chybí pro takový závěr podklady ve spisu; rovněž není podle názoru žalobce zřejmé, k čemu při rozhodování bylo přihlíženo (str. 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Uvádí, že značná část odůvodnění napadeného rozhodnutí je pouze citací odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí bez vlastního posouzení (srov. 6 až 7, 8, 8 až 9, 10, 16 až 17), například na straně 10 u námitek týkající se krajinného rázu. Ohledně hlukové zátěže (strana 10), totéž strana 11. Ministerstvo předložené podklady a znalecké posudky pouze vyjmenovalo na str. 30 svého rozhodnutí, obsahově se jimi však nezabývalo a nevypořádalo je.

[5] Ve čtvrtém žalobním bodě namítá rozpor s ust. § 36 odst. 3 správního řádu, kdy uvádí, že v průběhu řízení ministerstvo vyzvalo zpracovatele oznámení k doplnění oznámení záměru, z čehož vyplývá, že oznámení EIA nebylo dostatečně kvalitním dokumentem, který by objektivně odůvodňoval závěr o nevýznamnosti vlivů na životní prostředí, a dále, že s nově doplněnými podklady neměli účastníci procesu EIA možnost se

seznámit a vyjádřit se k nim před vydáním napadeného rozhodnutí. Z věcného hlediska se jednalo o významné doplnění podkladů pro napadené rozhodnutí, kdy správní úřady z těchto podkladů vyházejí v odůvodnění rozhodnutí, stejně jako žalovaný (poukazuje na stranu 14 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Namítá, že na straně 22 odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a dále na straně 22 odůvodnění napadeného rozhodnutí, si odůvodnění protiřečí, neboť z uvedeného postupu je zřejmé, že oznámení nemohlo být úplným podkladem pro vydání rozhodnutí, když muselo být doplňováno.

[6] V pátém žalobním bodě namítá rozpor ust. § 7 zákona č. 100/2001 Sb. s přílohou č. 2 tohoto zákona. Konkrétně namítá, že odkazoval na rozsah záměru a jeho umístění (přírodní park Střed Čech, zemědělská půda II. nejcenější třídy ochrany, přemostění Sázavy, poddolovaná území Jílovska, území s bohatou biologickou rozmanitostí, existence ÚSES, překračování limitů pro rakovinotvorný benzoapyren, překračování hygienických limitů pro hluk pro jeden výpočtový bod). Poukazuje na to, že posuzování záměru požadovaly další subjekty (veřejnoprávní korporace – obec Petrov, Krňany, městys Netvořice, spolky na ochranu životního prostředí, dotčený orgán na úseku ochrany životního prostředí – Česká inspekce životního prostředí). K námitce se žalovaný vyjadřuje na straně 5, nezdůvodňuje ale okolnosti doporučení ministerstva životního prostředí ze dne 25. 10. 2018, čj. MZP/2018/710/2944, neposuzuje body podle ust. § 7 odst. 3 zákona č. 100/2001 Sb. Žalobce uvádí své věcné připomínky, podle nichž by záměr měl být předmětem posuzování vlivů na životní prostředí.

[7] První připomínkou je rozsah a podoba záměru jako celku, kdy bod 47 přílohy č. 1 zákona č. 100/2001 Sb. nemá žádnou limitní nebo kapacitní hodnotu (jedná se asi o 5 km dálnice I. třídy s mostní stavbou přes EVL Dolní Sázava s dlouhým tunelovým úsekem). Záměr má negativní vlivy na biologii – výskyt 22 druhů chráněných živočichů, zásah do registrované kulturní památky Plavecká cesta, do území s archeologickými nálezy, do turistických značených cest, překračuje limity hluku. Záměr je součástí záměru středočeské D3, která je dlouho připravována (od roku 1999, resp. 1986), a je zatížen množstvím dnes neaktuálních údajů. Uvádí, že na straně 20 zjišťovacího řízení se vylučuje přeshraniční vliv záměru, což je v rozporu se smyslem a odůvodněním celé D3, kdy je celkový záměr účelově rozdělován na dílčí úseky. Dále uvádí, že v uváděné dopravní zátěži a výhledových intenzit existují nesrovnalosti mezi souvisejícími dokumenty – přílohy č. 1 ZZŘ, Analýza intenzit dopravy, Pragoprojekt 2019), kdy porovnáním údajů o předpokládané dopravní intenzitě v roce 2030 a v roce 2050 pro záměr SD3 a záměr „kolektory“. Tyto rozpory uvádí žalobce v tabulce:

srovnání uváděných dopravních intenzit v různých dokumentech pro „SD3“ u Jesenice EIA SD3 pro SD3 údaje pro rok 2030		hluková studie kolektory pro SD3 u Jesenice údaje pro rok 2031		hluková studie kolektory pro SD3 u Jesenice údaje pro rok 2050		hluková studie DUR SD3 pro SD3 (301- 303) údaje pro rok 2050	
VV	NV	VV	NV	VV	NV	VV	NV
48410	11150	42 953	3 783	49 737	4202	43543	3493

srovnání uváděných dopravních intenzit v různých dokumentech pro „kolektory“ EIA SD3 pro SOKP údaje pro rok 2030		hluková studie kolektory údaje pro rok 2031		hluková studie kolektory údaje pro rok 2050		hluková studie DUR SD3 pro kolektory údaje pro rok 2050	
VV	NV	VV	NV	VV	NV	VV	NV
79610	26570	67064	9024	79779	8936	45036	8931

VV – všechna vozidla

NV – nákladní vozidla

zdroje dat:

- Dálnice D3 střeďočeká část (EIA), Pragoprojekt, a.s., SUDOP Praha, s.s., 2010
- DUR střeďočeká D3, hluková studie, Pragoprojekt, a.s., 2017
- D3 0301 Praha – Jílové: D0 – kolektory mezi MÚK exit1 D3 a MÚK exit 82 Jesenice, hluková studie, Pragoprojekt, a.s., 2019

[8] V druhé připomínce namítá kumulaci jeho vlivů s vlivy jiných známých záměrů, zejména s dalšími dopravními stavbami, samotný záměr pak bude umocněn změnami dopravních vazeb v území a očekávaným rozvojem ploch v okolí. Ministerstvo na straně 36 prvostupňového správního rozhodnutí uvedlo, že do hodnocení kumulativních a synergických vlivů nezahrnulo záměr těžby stavebního kamene v dobývacím prostoru Lešany, nedalekého lomu Oušnice a severního obchvatu Jílového. Modely dopravních intenzit považuje za zastaralé a nesouhlasí s jejich hodnocením na straně 40 – 41 prvostupňového správního rozhodnutí.

[9] Ve třetí připomínce uvádí, že záměr má vliv na zemědělský půdní fond, kdy oproti předchozí verzi záměru je nárůst záboru o více než 20 hektarů na půdách II. třídy ochrany, může ovlivnit povrchové a podzemní vody, neboť stavba je zahlobubena, má negativní výskyt na biologii. Připomínky k tomuto bodu uváděl znalecký posudek ze dne 21. 7. 2020.

[10] Ve čtvrté připomínce poukazuje bez dalšího na produkci odpadů, v páté na znečišťování životního prostředí a rušivé vlivy, kdy záměr způsobí překračování limitů pro rakovinotvorný benzoapyren, hygienické limity hluku pro jeden výpočtový bod. Ovlivní hydrologické poměry a kvalitu povrchových vod prostřednictvím odvádění dešťových vod z vozovky do vodotečí, včetně vodotečí směřujících do EVL Dolní Sázava, vody znečištěné není systém schopen v dostatečné míře zpracovat. Samotný systém odvádění srážkové vody do vodotečí je v rozporu s principy adaptace na nedostatek vody v krajině (usnesení vlády č. 861 ze dne 26. října 2015 a závazné stanovisko ministerstva životního prostředí ze dne 6. 6. 2017); na tato rizika upozorňovaly i další subjekty (Česká inspekce životního prostředí, Povodí Vltavy, s.p.). K Doplnujícímu podkladu v reakci na chybějící nebo neúplné posouzení některých skupin obratlovců namítá, že minimálně dva přítoky Sázavy

nelze považovat za periodické a k jejich částečnému vysychání dochází pouze v mimořádně suchých letech, nelze spolehlivě vyloučit vliv na řeku Sázavu.

[11] V šesté připomínce namítá nevypořádání rizika závažných nehod nebo katastrof, včetně změny klimatu, přičemž nesouhlasí se závěrem, že žádná všeobecná pravidla nejsou stanovena a že vliv výstavby je zanedbatelný. Poukazuje na požadavek klimatické neutrality v roce 2050, k němuž se přihlásila i česká vláda, poukazuje na to, že emise z dopravy v České republice neustále narůstají (v roce 1990 činil podíl dopravy 4 %, v roce 2017 již 14,3 %). Namítá, že Evropská směrnice o posuzování vlivů na životní prostředí zavedla požadavek posoudit, jak bude klima pravděpodobně ovlivněno projektem s potenciálně významnými dopady na životní prostředí, směrnice požaduje posouzení mitigace změny klimatu i adaptace (Směrnice 2011/92/EU ve znění Směrnice 2014/52/EU, příloha IV., bod 4, a bod 5 písm. F). Namítá, že otázky změny klimatu, resp. vliv záměru a jeho vztahu ke klimatickým závazkům České republiky nebyly vůbec hodnoceny. Nesouhlasí se závěrem, že vztah k mitigačním cílům je neutrální až mírně negativní, dále se závěrem, že dálnice vyprodukuje 17,8 kt CO₂ ekv./rok, neboť emise nebyly řádně spočítány (odkazuje na argumentaci shora bez bližšího upřesnění, pravděpodobně má na mysli tabulku uvedenou u první připomínky). Namítá, že nebyla stanovena celková produkce skleníkových plynů z území, znovu opakuje, že záměr neobsahuje návrh žádných mitigačních opatření, a znovu poukazuje na to, že z hlediska vlivu na klima nemá smysl posuzování 5 km úseku a rozdělování záměru na jednotlivé úseky.

[12] V sedmé připomínce poukazuje na rizika na veřejné zdraví (např. v důsledku kontaminace vod, znečištění ovzduší a hlukového zatížení), znovu opakuje svou argumentaci uvedenou shora (benzoapyren, překročení limitů hluku pro jeden výpočtový bod, zhoršení kvality vod). Nově uvádí, že podle jeho názoru nedostatečně řešeno odhlučnění úseku dálnice, kdy v rozhodnutí a dokumentu Doplňující podklad jsou protichůdné informace, kdy je na jedné straně zpochybňována funkce zeleně, na druhé straně se počítá s útlumem hluku vlivem vegetace. Žalobce (v žalobě uvádí pojem „odvolatel“) uvádí, že jeho požadavkem je, aby PHO v případě realizace záměru byla dostatečná, přirozené povahy, a tam, kde jsou zapotřebí protihlukové stěny, aby byly pohltivé, nikoliv odrazivé, jak je to navrženo např. na mostě Sázava. Nesouhlasí s tvrzením v doplňujícím podkladu, že meteorologické vlivy se běžně ve výpočtech neuvažují, poukazuje na Věstník Ministerstva zdravotnictví č. 11/2017 a metodický návod v kapitole 3.5.2. Uvádí, že u liniových staveb se ve fázi DUR u ovzduší obvykle navrhuje měření 1 x ročně po dobu jednoho týdne, s čímž nesouhlasí, neboť meteorologické poměry jsou v průběhu roku odlišné. Český hydrometeorologický ústav ve své studii uvádí, že měření 4 x 2 týdny je postačující, ale jen indikativní. Dále cituje právní předpis, v němž zvýrazňuje některé pasáže. Konkrétněji uvádí, že záměr prochází místem evidované staré ekologické zátěže – skládky odpadů na Studenecké křižovatce, znovu uvádí, že oproti původnímu záměru je více zahlouben, znovu opakuje, že změna záměru má významné negativní vlivy na půdu, podzemní vodu a lesní pozemky. Namítá, že správní úřadu v rozhodnutí uvádějí jiná kritéria, než ta podle ust. § 7 zákona č. 100/2001 Sb.; konkrétně namítá, že veřejný zájem na realizaci stavby není zákonným kritériem, zda záměr posuzovat podle EIA, tím je zásah do zemědělského půdního fondu co do množství a kvality; totéž namítá u sociálně ekonomických vlivů. Namítá, že žalovaný nemá zjištěný skutkový stav, když na straně 8 napadeného rozhodnutí připouští realizaci opatření k eliminaci zkrácení povodí. Opakuje,

že vlivy obou tras (původní a nové podle DUR) nemohou být srovnatelné, když je zde významně větší zahloubení, větší zábor zemědělského půdního fondu, větší stavebně technické nároky z důvodu prodloužení tunelu o více než 600 metrů.

[13] V šestém žalobním bodě namítá nezákonnost ve vztahu k ochraně ovzduší, když prvostupňové správní rozhodnutí chybně uvádí jako platný imisní limit pro PM_{2,5} hodnotu 25 mikrogramů, ačkoliv od 1. 1. 2000 platí imisní limit ve výši 20 mikrogramů na metr krychlový. Uvádí, že žalovaný tuto nezákonnost bagatelizuje, dále v tomto směru argumentaci nerozvíjí. Dále uvádí, že prvostupňové správní rozhodnutí podle jeho názoru chybně reaguje na straně 48 odstavec 2 na výtku, že nedošlo k posouzení plnění imisních limitů ve výchozím stavu, pouze ke srovnání stávající úrovně znečištění ovzduší s pětiletými průměry, odkaz na ust. § 11 odst. 5 a 6 zákona č. 201/2012 Sb. považuje za nesprávný, neboť tato ustanovení se týkají uplatnění kompenzačních opatření, imisní limity jsou stanoveny v ust. § 3 odst. 1 a příloze č. 1 zákona o ochraně ovzduší. Dále uvádí, že tato nezákonnost se promítla do odstavce 3 na straně 48 ZZŘ. Nesouhlasí se závěrem, že tabelární forma znázornění úrovně znečištění byla zvolena s ohledem na délku úseku, a považuje jej za úsměvný, neboť délka úseku není pro grafickou prezentaci problém. Uvádí, že žalovaný tuto nezákonnost nezjistil. Poukazuje na stranu 10 odůvodnění napadeného rozhodnutí, a uvádí, že závěr žalovaného sugeruje, že imisní příspěvek benzo(a)pyrenu ze záměru není významný. Uvádí, že maximální imisní příspěvky velkých dopravních záměrů se běžně pohybují v desítkách procent limitní hodnoty, pro příklad uvádí výsledky rozptylové studie pro úseky SOKP 518 a 519, kde byl zjištěn maximální imisní příspěvek ve výši 35 % a 30 %. Dále uvádí, že podstatný vliv lokálního vytápění není nijak konkretizován ani kvantitativně, ani specifikací, na kterou lokalitu se vztahuje. Pokud se vztahuje k celorepublikové situaci, považuje ji za zavádějící a pro konkrétní lokalitu nemusí být vypovídající. Namítá, že závěr na straně 14 napadeného rozhodnutí, že kvalita rozhodnutí se trvale zlepšuje, není konkretizováno a pravděpodobně vychází z tabulky a konstatování na straně 96 oznámení EIA. Uvádí, že tento postup hodnocení trendu v imisní situaci je metodicky nesprávný, mapy pětiletých klouzavých průměrů imisních koncentrací, lze použít jen orientačně, nejistota nebyla zohledněna, tato nejistota má v jednotlivých letech různé prostorové rozložení.

[14] V sedmém žalobním bodě namítá nezákonnost rozhodnutí ve vztahu k ochraně vod, kdy podle jeho názoru žalovaný tuto námitku bagatelizuje a vypořádává ji citací z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, vypořádání postrádá názor žalovaného.

[15] V osmém žalobním bodě namítá rozpor s ust. § 3 a 50 odst. 3 správního řádu, a velice obecně opisuje pouze zákonné ustanovení.

[16] Žalovaný s podanou žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, přičemž obsahově odkazoval na proběhlé správní řízení a odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný se zabýval i všemi předloženými znaleckými posudky, jejich závěry byly vypořádány k jednotlivým námitkám, žalobní bod je značně obecný. Námitka k funkčnosti ÚSES byla vypořádána na základě oznámení záměru s tím, že funkčnost biocentra LBC 246 a biokoridoru NRBK K-61 nebude realizací záměru ohrožena, biocentrum je vymezeno v zalesněném pravobřežním svahu Sázavy a v

navazujících lesních porostech, trasa D3 prochází jeho východní částí, plocha biocentra bude zmenšena, stávající plocha je asi 10,5 hektaru, po realizaci stavby bude biocentrum rozděleno na dvě části (5 hektarů a 2,8 hektaru) propojení 170 metrů dlouhým volným prostorem v podmostí, výsledná plocha biocentra bude tedy téměř 8 hektarů, funkčnost LBC nebude ohrožena. Při porovnání trasy podle dokumentace EIA a DÚR je patrné, že se zmenší míra fyzického zásahu násypovým tělesem dálnice do lokálního biocentra LBC 246, biokoridor K-61 je veden po pravém břehu Sázavy, kde prochází trasa D3 po mostním objektu a biokoridor jej podchází. Tvrzení o zohlednění stávajících a plánovaných dopravních stavbách bylo převzato z oznámení, účelem a smyslem EIA není přezkoumávat dopravní model, podobně jako třeba hluková a rozptylová studie, které jsou zpracovány příslušnými odborníky. Zpracovatelé těchto podkladů nesou díky autorizacím odpovědnost. Ohledně použití korekce pro starou hlukovou zátěž, ta byla převzata ze zpracovaných podkladů, zejména hlukové studie; k připomínce ohledně klimatu je odkázáno na odůvodnění.

[17] Žalovaný nesouhlasí s tím, že by oznámení o záměru nemohlo být doplňováno, to naplňovalo všechny zákonné požadavky, doplňující podklad byl využit jedna pro ověření konstatování uvedených v oznámení, ale zejména pro vypořádání připomínek obdržených v rámci zjišťovacího řízení, které obsahovaly požadavek na informace a data v takové míře detailu, kterou nelze očekávat v oznámení. V daném případě poukazuje na to, že se nejednalo o nový záměr v území, ale o změny již posouzeného záměru, pro který je současně připravována dokumentace pro územní řízení. Rovněž odkazuje na ust. § 7 odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb., kdy prvním úkonem v řízení je vydání rozhodnutí.

[18] K pátému žalobnímu bodu žalovaný uvádí následující. I přes to, že některé korporace měly požadavek na posuzování záměru podle EIA, žalovaný k takovému závěru nedospěl. V daném případě se jednalo o změnu již posouzeného záměru ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 100/2001 Sb., předmětem zjišťovacího řízení tak byly významné změny ve vyjádření ministerstva ze dne 25. 10. 2018, čj. MZP/2018/710/2944, a nemohlo se tak jednat o obligatorně posuzovaný záměr. Oznamovatel zvolil možnost nejprve provést zjišťovací řízení, ačkoliv stanovisko ministerstva doporučovalo předložení dokumentace EIA. V době zahájení zjišťovacího řízení nemohl oznamovatel předjímat jeho závěry. V rámci formulování ZZŘ není nutné zabývat se okolnostmi doporučení ministerstva ze dne 25. 10. 2018. Dále žalovaný uvádí, že není vadou rozhodnutí, že neobsahuje výčet zákonných požadavků, k nimž má úřad přihlížet při určování, zda změna záměru může mít významné vlivy na životní prostředí, pokud je v rozhodnutí výslovně uvedeno, že se těmito faktory věcně zabýval.

[19] K první připomínce poukázal žalovaný na to, že se jedná o změny asi 5 km úseku dálnice D3, tento úsek byl posouzen v rámci 60 km úseku mezi D0 a hranicí Středočeského/Jihočeského kraje v rámci EIA (stanovisko z roku 2012). Trasa podle DÚR mezi km 9,00 – 13,3 vychází z varianty Z2, která byla ve stanovisku EIA doporučena jako nejvhodnější, trasa podle DÚR mezi km 13,3 – 14,0 vychází z varianty Z1, která byla v rámci EIA vyhodnocena jako druhá nejvhodnější. Snahou projektanta DÚR bylo minimalizovat vlivy dálnice D3 na obyvatelstvo a přírodně cenné území Posázaví a optimalizovat trasu s ohledem na množství starých důlních děl. Vzhledem k nahromadění

změn v tomto úseku bylo zásadní posoudit hledisko možných kumulativních vlivů těchto změn, proto ministerstvo v již zmíněném vyjádření ze dne 25. 10. 2018 uvedlo, že se jedná o změny, které podléhají zjišťovacímu řízení podle ust. § 4 odst. 1 písm. b) zákona č. 100/2001 Sb. Vlivy jednotlivých změn izolovaně i v kumulaci, případně synergii, byly hodnoceny v oznámení a projednány ve zjišťovacím řízení, hodnocení je na straně 20 a 21 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Všechny vlivy byly hodnoceny v napadeném rozhodnutí na straně 15 – 17, tvrzení o zachování korekce pro starou hlukovou zátěž není v žalobě nijak odůvodněno, problematika benzo(a)pyrenu je řešena na str. 11 a 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dálnice D3 patří v současné době k nejvýznamnějším prioritním dopravním stavbám, jedná se o veřejně prospěšnou stavbu. Vyloučení přeshraničního vlivu bylo provedeno s ohledem na umístění D3 ve Středočeském kraji, aktuální záměr řeší dopravní spojení Praha – úseky dálnice D3, které jsou již v provozu. Institut mezistátního posuzování byl využit v případě příhraničního úseku D3 – Kaplice-nádraží – Nažidla – Dolní Dvořiště, státní hranice. Posuzování dálnice D3 na území Středočeského kraje nebylo účelově rozděleno, středočeská dálnice jako celek byla posuzována v procesu EIA, aktuální zjišťovací řízení nenahradilo proces EIA s vydaným souhlasným stanoviskem a následně vydané závazné stanovisko k ověření souladu ze dne 6. 6. 2017, ta zůstávají nadále v platnosti. Otázka dopravní zátěže je mimo kompetence žalovaného, vycházel z údajů poskytnutých oznamovatelem.

[20] Ke druhé připomínce uvedl žalovaný, že možnost kumulace a synergie vlivů byla předmětem hodnocení v oznámení za zjišťovacího řízení, ke změnám, které by měly významný negativní vliv na životní prostředí, nedošlo. Vyhodnocen byl tunel Kamenná vrata, který je již součástí navazujícího úseku. Těžba stavebního kamene v DP Lešany prošla vývojem od doby vydání ZZŘ, kdy dne 10. 2. 2021 byl proces EIA tohoto záměru ukončen, neboť oznamovatel nepředložil dokumentaci EIA. U lomu Oušnice žalovaný uvádí, že se jedná o připomínku, která nebyla uplatněna v rámci zjišťovacího řízení, z pohledu aktuálního záměru se jedná o dobývací prostor, který je vzdálen asi 10 km vzdušnou čarou od nejbližšího místa aktuálního záměru, kumulace vlivů není relevantní, při posouzení hlukové a imisní zátěže vycházel zpracovatel z imisního pozadí, kde byl tento lom zahrnut. V poslední době bylo v rámci procesu EIA posuzováno pokračování těžby v tomto lomu, provoz dálnice již byl zahrnut. Severní obchvat Jílového u Prahy byl zahrnut a hodnocen (strany 2, 18 a 35 napadeného rozhodnutí). Žalovaný se zabýval zpracováním podkladových studií na základě ne nejaktuálnějších dostupných dat na straně 41 napadeného rozhodnutí, a nejistotu považoval za dostatečně prověřenou tak, že o ní nejsou důvodné pochybnosti.

[21] Ke třetí připomínce žalovaný uvedl, že zábor zemědělského půdního fondu byl skutečně vyčíslen o více než 20 ha vyšší, to hodnotil na straně 14 a 15 rozhodnutí. V důsledku posunu a změny tvaru MÚK Jílové dojde k nárůstu záboru o 27 %. Z hlediska vlivů na povrchové a podzemní vody odkazuje na stranu 21 napadeného rozhodnutí, tentýž odkaz dále na biologické fenomény. K otázce druhů, pro něž bude investor žádat výjimku z ochrany, ty budou řešeny v příslušném řízení podle zákona č. 114/1992 Sb., v rámci zjišťovacího řízení jsou vyhodnoceny vlivy záměru na zjištěné druhy rostlin a živočichů, aktualizace výsledků probíhá následně.

[22] Ke čtvrté připomínce žádné námitky žalovaný nemá, k páté připomínce uvádí, že problematika benzo(a)pyrenu je rozvedena na straně 11 a 12 napadeného rozhodnutí. Není pravda, že budou překročeny hygienické limity pro jeden výpočtový bod, odkazuje na stranu 13. Z hlediska ovlivnění hydrologických poměrů dojde u záměru ke snížení povrchového odtoku srážkových vod z odůvodnění dálnice o asi 13 %, navržený způsob odvodnění dálnice přes dešťové usazovací nádrže a retenční nádrže vytváří předpoklady pro nekolizní provoz bez významného ovlivnění kvalitativních i kvantitativních charakteristik dotčených vodních toků, ropné látky budou zachyceny odlučovacími lehkými kapalinami. Zneškodnění chloridů pomocí technických opatření je dosud neřešitelné, přínosný je návrh retenčních nádrží. Poukazuje na Technické podmínky pro odvodnění pozemních komunikací vydaných ministerstvem dopravy (TP 83); u záměru bylo s ohledem na nutnost snížení koncentrace chloridů ze zimní údržby navrženo snížení návrhového odtoku z retenční nádrže v zimním období na 5 litrů/s oproti 100 l/s v letním období, navržený způsob odvodnění je rovněž v souladu s podmínkou č. 15 a č. 18. Ohledně periodických vodních toků poukazuje na to, že žalobce žádné bližší údaje neuvádí. Ohledně možného splachu odpadních látek ze staveniště pro případ havárie bude toto řešeno v tzv. havarijním plánu. K možnosti ovlivnění Sázavy vodou odváděnou z vozovky žalovaný odkazuje na oznámení, kdy k odvodnění dálnice je navržena dešťová kanalizace, do které bude svedena pouze voda z povrchu zpevněné části vozovky dálnice, navrženy jsou bezpečnostní prvky k ochraně povrchových vod.

[23] K šesté připomínce žalovaný uvedl, že z pohledu změn klimatu jsou obě trasy srovnatelné, odkázal na stranu 58 napadeného rozhodnutí. Znovu poukazuje na to, že záměr byl jako celek posouzen v rámci procesu EIA k záměru dálnice D3 mezi D0 a hranicí Středočeského/Jihočeského kraje v délce asi 60 km, u aktuálně řešeného úseku jsou řešeny pouze změny v úseku asi 5 km, které vyplynuly z další projektové přípravy, kdy snahou projektanta DÚR bylo minimalizovat vlivy dálnice D3 na obyvatelstvo a cenné území Posázaví, vlivy záměru na klima a vlivy změny klimatu byly posouzeny nadstandardně. "

[24] K sedmé připomínce žalovaný částečně odkázal na předchozí část vyjádření. K vyhýbání se mýtnému poukázal na odůvodnění rozhodnutí, k rizikům pro veřejné zdraví souvisejícím se zhoršením kvality vod a jejich dostupnosti odkázal na informace uvedené v oznámení, vliv na tepelný a vodní režim je detailně řešen v rámci přílohy oznámení, k odhlučnění odkázal na opatření navržená jako součást záměru. Žalovaný si není vědom protichůdných informací ve věci funkce zeleně ve smyslu PHO, zeleně je vytvořena především z důvodu přiblížení hlukového modelu skutečnému stavu prostředí, útlum zelení je funkční pouze při vícepatrovém porostu, což lesní porosty nemají, nebyl při akustických výpočtech útlum zelení použit. Výška lesního porostu není zohledněna, v hlukové studii není uvedeno, že je korekce pro útlum zelení použita, pouze v mapových výstupech je v legendě označena zeleně z důvodu snazší orientace. Metodický návod ministerstva zdravotnictví pro měření hluku v mimopracovním prostředí není možné přenášet na zpracování hlukových studií, připomínka k době měření ovzduší se vztahuje k dalším fázím přípravy záměru.

[25] K umístění záměru žalovaný odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kdy text této části žaloby je téměř identický s podaným rozkladem (odkazuje na stranu 12).

[26] K namítané nezákonnosti týkající se vztahu k ochraně ovzduší uvádí, že se chyba stala, ta však nemá vliv na věcné posouzení vlivů. Z hlediska benzo(a)pyrenu platí, že k imisnímu limitu pro průměrné roční koncentrace se podle ust. § 12 odst. 1 zákona č. 201/2012 Sb. pouze přihlíží, rozhodnutí nezastírá fakt, že vypočtené příspěvky této látky k průměrné roční koncentraci dosahují max. 20 % dané limitní hodnoty, u stávající obytné a rekreační zástavby se jedná o 10 % limitní hodnoty, rozhodnutí to nehodnotí. K vlivu lokálního vytápění uvádí, že konstatování je z ročenky ČHMÚ a jedná se o celorepublikové měřítko.

[27] K namítané nezákonnosti ve vztah k ochraně vod žalovaný uvedl, že hydrogeologické posouzení bylo zpracováno odborně způsobilou osobou, žalovaný nedospěl k závěru, že by posouzení obsahovalo nedostatky. Body, které žalobce uplatňoval v rámci řízení, byly řádně posouzeny. Na konci svého vyjádření pak k míře podrobnosti odůvodnění poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2017, čj. 7 As 51/2016-221.

[28] V odůvodnění napadeného rozhodnutí je kromě skutečností zmíněných v konstataci procesních přednesů účastníků pro posouzení důvodnosti podané žaloby uvedeno mj. následující. V průběhu řízení si ministerstvo vyžádalo doplnění informací od týmu zpracovatelky oznámení, neboť některé připomínky obdržené v rámci zjišťovacího řízení nebylo možné na základě předloženého oznámení posoudit; současně byly zjištěny všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu (ochrana životního prostředí a zdraví obyvatel).

[29] Dále je v odůvodnění uvedeno, že z hlediska jednotlivých složek životního prostředí dojde ke zmírnění očekávaných vlivů posuzovaného úseku dálnice D3 v oblasti zdraví obyvatelstva a ochrany přírody, faktory ovlivňující klima jsou u obou tras srovnatelné, z hlediska vlivů na ovzduší nevýznamné, významnější dopad lze očekávat v případě prodloužení tunelu Luka, příspěvky k imisním koncentracím jsou však pod limity a i po jejich přičtení k imisnímu pozadí jsou imisní limity s velkou rezervou dodrženy, vyjma imisního limitu pro průměrné roční koncentrace benzo(a)pyrenu, k nimž se však podle ust. § 12 odst. 1 zákona č. 201/2012 Sb. pouze přihlíží. Z hlediska plnění hygienických limitů hluku jsou obě trasy srovnatelné, hygienické limity jsou ve všech výpočtových bodech dodrženy. Stejně jsou obě trasy srovnatelné z hlediska ovlivnění vodních zdrojů, nejedná se o významné negativní vlivy. Změny v trase dole DÚR se projeví negativně navýšením trvalých záborů zemědělského půdního fondu, jedná se však o veřejně prospěšnou stavbu podle ust. § 17 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. s tím, že by ani případný posun směrového vedení nepřinesl podstatnou změnu u rozložení záborů. Trasa D3 byla oddálena od soustavy podzemních štol u Nové jámy Bohuliby, nové řešení MÚK Jílové znemožňuje realizaci tunelu Studené. S ohledem na bezprostřední blízkost dalších vysoce kapacitních migračních profilů (tunel Kamenná Vrata, tunel Luka) se jedná o změnu bez významných negativních vlivů. Konstrukce mostu Sázava byla upravena, aby byl zajištěn technický postup výstavby „v ose“ a „ze shora“ a umístění pilířů mimo tok a

profil Sázavy, čímž nedojde k významnému zasažení ploch okolo řeky, pozitivně lze hodnotit prodloužení tunelu Luka, čímž se zajistí bezkolizní křížení s lokálním biokoridorem LBK 148, posunem začátku mostu Sázava o asi 50 m proti směru staničení se zmenší míra fyzického zásahu násypovým tělesem dálnice do lokálního biocentra LBC 246. Z hlediska ovlivnění zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů jsou obě trasy srovnatelné, stavba je hodnocena jako únosný zásah do krajinného rázu.

[30] Dále je v odůvodnění uvedeno, že byla vyžádána analýza s cílem porovnání výhledových intenzit vycházejících z Celostátního sčítání dopravy 2016 a TP 225 Prognóza intenzit automobilové dopravy (červen 2018), z doplnění vyplývá, že porovnáním intenzit dopravy pro rok 2030 bylo zjištěno, že celkové intenzity dopravy vypočtené z Celostátního sčítání dopravy 2016 jsou přibližně o 5 % nižší, než intenzity vypočtené z Celostátního sčítání 2010, ze kterého vychází dopravní prognóza, pokles intenzit je patrný u osobních vozidel asi o 5 % a u těžkých nákladních vozidel o 4 – 7 % dle zvolené statistické veličiny, v případě lehkých nákladních vozidel byl zaznamenán nárůst o 7 – 9 %, v součtu se jedná o pokles intenzit asi o 5 %. Porovnáním výhledových intenzit pro rok 2050 bylo zjištěno, že celkové intenzity dopravy jsou přibližně o 9 % nižší, než intenzity vypočtené z Celostátního sčítání 2010. Výhledové intenzity dopravy dosahují nepatrně nižších hodnot, než je tomu výpočtu z období, kdy byla vypracována dopravní prognóza (SUDOP Praha a.s. 2015). Předpoklady z nichž prognóza vychází, jsou v souladu s aktuálními poznatky o zatížení silniční sítě a předpokládaným vývojem dopravy. Obě trasy jsou pak srovnatelné z hlediska ovlivnění vodních zdrojů. Ohledně benzo(a)pyrenu je uvedeno, že vypočtené hodnoty se pohybují v těsné blízkosti jižního portálu tunelu Kamenná Vrata a severního portálu tunelu Luka nejvýše do 0,20 ng/m³, u veškeré stávající obytné i rekreační zástavby dosahují hodnot do 0,10 ng/m³, tedy 10 % platného imisního limitu. Vzhledem ke stávající imisní situaci (podstatný vliv má lokální vytápění) lze garantovat dodržení tohoto limitu i ve výpočtovém roce 2050, k imisnímu limitu se však pouze přihlíží. Pro krátkodobé koncentrace, které se pohybují do 13 ng/m³ v bezprostřední blízkosti dálnice D3 neexistuje imisní limit. Dále uvedeno, že z hlukové studie vyplývá, že bude ve všech výpočtových bodech, jejichž funkcí je bydlení, po realizaci protihlukových opatření dodržen hygienický limit 60 dB pro denní a 50 dB pro noční dobu, kromě výpočtového bodu K5 v obci Krňany (60,2 dB v denní době, 52,6 dB v noční době), v souladu s legislativou lze na průtahu obcí Krňany přiznat korekci pro starou hlukovou zátěž, hygienické limity stanovené nařízením vlády č. 272/2011 Sb. tak budou dodrženy.

[31] V další části odůvodnění je mj. uvedeno, že ohledně věci významnosti vlivů byla v rozhodnutí řešena otázka, zdali je vliv významný, akceptovatelný či neakceptovatelný, na základě zákonných ustanovení a za použití přílohy č. 2 k zákonu č. 100/2001 Sb., s přihlédnutím k záměru provedenému procesu EIA a informací uvedených v oznámení byl učiněn závěr, který je uveden v rozhodnutí, tj. zabor zemědělského půdního fondu jako jedné ze složek životního prostředí lze vnímat jako významný, ale nárůst byl způsoben nejen změnami trasy, ale také doplněním prvků, které technický návrh trasy podle dokumentace EIA nezahrnoval (přístupové komunikace, nástupní plochy integrovaného záchranného systému u tunelů, zemní valy a retenční nádrže), což bylo vedeno jednak plněním podmínek stanoviska EIA, ale i snahou o zvýšení bezpečnosti provozu, proto je možné tento vliv hodnotit jako akceptovatelný s tím, že dané

problematicke bude věnována pozornost, jak v rámci správního řízení pro vydání povolení k vynětí ze zemědělského půdního fondu. Vlivy trasy podle DÚR jako celku i jednotlivých změn na životní prostředí nebyly vyhodnoceny jako významné, významnost vlivů nebyla na takové úrovni, aby bylo nutné zpracovat dokumentaci EIA.

[32] Ohledně ochrany ovzduší je pak uvedeno, že v rozhodnutí došlo k chybě, kdy aktuálně platný limit pro částice PM_{2,5} činí 20 mikrogramů/m³, nikoliv 25 mikrogramů/m³, nestalo se tak ale ve výrokové části, ale v odůvodnění, jak je patrné z celého odstavce, tato chyba nemůže mít vliv na věcné posouzení, kdy výpočty jsou pod hranicí limitu.

[33] Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

[34] Před konkrétním vypořádáním jednotlivých žalobních bodů soud nejprve obecněji uvádí, že napadený správní akt není komplexním vypořádáním celé trasy dálnice D3, či případně celého jeho úseku vedoucím ve Středočeském kraji, ale změnou jedné jeho části. V platnosti v době rozhodování správního orgánu tak bylo posouzení celé trasy dálnice souhlasným stanoviskem EIA z roku 2012 a jeho prodloužení a doplnění. Ministerstvo se tak důvodně zaměřilo na posouzení této části dálnice a změn, které nastaly od původního souhlasného stanoviska EIA, které vyhodnotilo s ohledem na změny, které nastaly v dokumentaci DÚR.

[35] Dále je nutné uvést, že právní účinky napadeného správního aktu ještě nedosahují intenzity, která by umožňovala samotné provedení stavby. To je až věcí dalšího správního řízení. Proto míra konkrétnosti posouzení jednotlivých aspektů stavby nemůže být natolik vyčerpávající, jako např. již u konkrétního územního rozhodnutí (srov. žalovaným provedený poukaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 3. 2017, čj. 7 As 51/2016-221). Rovněž soud musí poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. listopadu 2021, čj. 3 As 62/2019 – 101, kde byl rovněž účastníkem řízení žalobce, a kdy se některé žalobní body s již posouzenými kryjí (byť v řízení u Nejvyššího správního soudu se jednalo o opatření obecné povahy – aktualizace zásad územního rozvoje, jednalo se však rovněž o stavbu dálnice D3).

[36] Soud neshledal důvodným první žalobní bod – z obsahu odůvodnění napadeného správního rozhodnutí je patrné, že žalovaný přezkoumal prvostupňové správní rozhodnutí a konkrétně reagoval na rozkladové námítky žalobce, o čemž mj. svědčí i to, že žalobce s nimi v další části žaloby konkrétně polemizuje. Tento žalobní bod je velice obecný a konkrétně neuvádí žádnou okolnost, která by měla svědčit tomu, že prvostupňové správní rozhodnutí nebylo přezkoumáno ve smyslu ust. § 89 odst. 2 správního řádu. Žalobce vytrhuje z odůvodnění jednu větu, která obecně uvozuje konkrétní vypořádání jednotlivých rozkladových námitek, z níž však jeho závěr o porušení shora uvedeného ustanovení správního řádu nevyplývá.

[37] Ani druhý žalobní bod není důvodný. Výroková část napadeného správního rozhodnutí obsahuje standardní vymezení procesního ustanovení, podle kterého byl rozklad zamítnut a prvostupňové správní rozhodnutí potvrzeno. Za tohoto procesního stavu tvoří pravomocný výrok jak výrok napadeného správního rozhodnutí, tak výrok prvostupňového správního rozhodnutí, a z nich je patrné, jak, o čem a podle které právní normy bylo rozhodnuto.

[38] Ve třetím žalobním bodě žalobce velmi obecně namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. I tento žalobní bod je velice obecný a zpočátku pouze sumarizuje správní judikaturu, která je ve věci nesporná. K takto velice obecně formulovanému žalobnímu bodu se soud nemůže nijak konkrétněji vyjádřit. Obecné vyjádření v žalobě, že napadené rozhodnutí nijak nereaguje na rozkladové námítky, je zcela zjevně nedůvodné, neboť konkrétní vypořádání námitek žalobce je provedeno v odůvodnění rozhodnutí počínaje jeho stranou 4.

[39] K hodnocení žalobcem předloženého znaleckého posudku soud uvádí, že ten zjevně hodnocen byl a byl zjevně vypořádán v rámci námitek, které žalobce vznášel proti rozhodnutí, byť se tak nestalo každým konkrétním způsobem. Je však patrné, že skutečnosti, které byly obsahem znaleckého posudku, učinil žalobce obsahem svého podání, které konkrétně vypořádáno bylo. Tato část žalobního bodu je pak dále natolik obecná (neuvádí ani konkrétní znalecký posudek, k němuž nemělo být přihlédnuto, ani žádnou konkrétní okolnost, která měla být opomenuta), že soud jí dále nemůže konkrétněji rozebírat.

[40] Konkrétněji v tomto žalobním bodě namítá k odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí na straně 8, že závěr o tom, že funkčnost biocentra LBC 246 a biokoridoru NRBK K-61 nebude ohrožena. Je patrné, že tato formulace je převzata z oznámení, přičemž dále byla hodnocena. Tento žalobní bod je pak v soudním řízení nedůvodný, neboť nereaguje na odůvodnění napadeného správního rozhodnutí, jímž je rozhodnutí o rozkladu, nikoliv prvostupňové správní rozhodnutí. Vzhledem k formulaci tohoto žalobního bodu jako nesouhlasu s prvostupňovým správním rozhodnutím, pouze s obecným uvedením, že žalovaný tuto nezákonnost ignoruje, bez hodnocení jeho vypořádání v rámci správního řízení, tak soud nemůže k tomuto žalobnímu bodu zastávat konkrétnější stanovisko.

[41] Žalobce má dále za to, že hodnocení kumulativních a synergických vlivů na straně 18 napadeného rozhodnutí je obecné a nepřezkoumatelné, což soud nezjistil, neboť tato část odůvodnění konstatuje skutečnosti uvedené v oznámení, které žalovaný nemůže sám o sobě hodnotit ve smyslu konkrétního provozu, a musí vycházet z toho, co uvedly příslušné autorizované osoby, resp. oznamovatel. V tomto směru o žádnou nepřezkoumatelnost nejde. Totéž je nutné uvést o odstavci ze strany 4, který je obecným shrnutím a je dále konkrétně rozebrán, jeho citace v žalobě je vytržena ze souvislosti. Toto obecné konstatování je v další části odůvodnění konkrétně rozebráno, proto se o žádnou nepřezkoumatelnost v rámci hodnocení odůvodnění rozhodnutí jako celku nejedná. Pokud žalobce uvádí, že část odůvodnění jsou citace prvostupňového správního rozhodnutí, pak takový postup je běžný a v souladu se zákonem. Pokud se odvolací (rozkladový) správní úřad ztotožní s posouzením věci, jak je provedl prvostupňový správní úřad, může

z odůvodnění citovat. Tak se v dané věci i stalo, v obecné rovině tak o žádnou nepřezkoumatelnost či nedostatek důvodů nemůže jít, ty by musel žalobce konkrétně v žalobě vymezit, což činí v další části žaloby. K hodnocení znaleckého posudku, které napadá žalobce v závěru tohoto žalobního bodu, se soud již vyjadřoval shora.

[42] Ve čtvrtém žalobním bodě žalobce nesouhlasil s tím, že záměr byl v průběhu řízení doplňován. Takový postup je však možný a zákonem předpokládaný, neboť z obsahu správního spisu je patrné, že oznámení záměru nebylo doplňováno z toho důvodu, že by nebylo způsobilé zahájit příslušné správní řízení, ale z důvodu doplnění informací, které nejsou součástí oznámení a reakce dalších subjektů v průběhu správního řízení. Takový postup není v rozporu s žádným zákonným ustanovením. Žalobce v žalobě poukazuje na jednotlivosti v odůvodnění rozhodnutí, které však nejsou nijak v rozporu s výše uvedeným. V tomto správním řízení pak není prostor pro postup podle ust. § 36 správního řádu, neboť toto řízení má svou procesní úpravu v ust. § 7 odst. 6 zákona č. 100/2001 Sb., kdy prvním úkonem je vydání rozhodnutí. Tato úprava tak má procesní přednost před obecnou úpravou účastenských práv podle správního řádu, a pokud byla využita, nedošlo k žádné namítané nezákonnosti.

[43] Pátý žalobní bod je značně rozsáhlý a sám žalobce je rozdělil na další podbody. Toto rozdělení soud akceptuje a při vypořádání žaloby z něj vychází.

[44] Žalobce nejprve namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu s ust. § 7 a přílohou č. 2 zákona č. 100/2001 Sb., kdy zásady zde uvedené nejsou v rozhodnutí posouzeny, a kdy některé subjekty provedení posuzování v procesu EIA požadovaly. Posouzení skutečnosti, zda je zapotřebí provést proces EIA, či nikoliv, je na žalovaném, který má pravomoc v této věci tak rozhodnout. Pokud dospěje k odůvodněnému závěru, že takové posouzení provedeno nebude, nejedná se pouze z tohoto důvodu o nezákonnost, ale o zákonem stanovený postup. Pokud žalobce poukazuje na stanoviska jiných subjektů, pak k takovým okolnostem soud v soudním řízení nemůže přihlížet, neboť žaloba proti rozhodnutí správního orgánu je žalobou, v níž lze úspěšně namítat pouze porušení veřejných subjektivních práv žalobce, nikoliv třetí osoby, která, pokud není s rozhodnutím spokojena, může rovněž žalobu podat.

[45] Ohledně posouzení tohoto záměru tak soud odkazuje na obecnější vymezení tohoto sporu, kdy předmětem záměru nebylo nové posouzení, neboť původní výsledek procesu EIA na celou trasu dálnice D3 byl stále v platnosti. Proto obligatornost posouzení tohoto záměru podle zákona č. 100/2001 Sb. nebyla namístě, neboť celý záměr již v minulosti posouzen byl. Pokud žalobce poukazuje na stanovisko ministerstva životního prostředí ze dne 25. 10. 2018, pak se jedná o názor ministerstva, který však není ani pro oznamovatele, ani pro další posuzování závazný. Sám tento názor je formulován jako doporučení. S ohledem na shora uvedené okolnosti má tak soud za to, že zákon v tomto případě porušen nebyl, přičemž soud uvádí, že hodnotí v tomto soudním řízení pouze zákonnost příslušného právního procesu, nikoliv jeho účelnost či vhodnost.

[46] V první připomínce žalobce poukazuje na rozsah a podobu záměru jako celku, přičemž soud odkazuje při opakování argumentace týkající se obligatornosti posouzení záměru na předchozí část odůvodnění. Ohledně hodnocení varianty trasy

v tomto úseku, tedy která je výhodnější, je nesporné, že ve stanovisku EIA z roku 2012 je současná trasa projektovaná pro DÚR vyhodnocena jako druhá nejvhodnější. Proto byly posouzeny i další aspekty stavby a kumulativní vlivy změn, a ty byly hodnoceny v oznámení. Všechny tyto vlivy byly posouzeny a hodnoceny v odůvodnění napadeného rozhodnutí (soud odkazuje na předchozí konstatační část odůvodnění tohoto rozsudku: „z hlediska jednotlivých složek životního prostředí dojde ke zmírnění očekávaných vlivů posuzovaného úseku dálnice D3 v oblasti zdraví obyvatelstva a ochrany přírody, faktory ovlivňující klima jsou u obou tras srovnatelné, z hlediska vlivů na ovzduší nevýznamné, významnější dopad lze očekávat v případě prodloužení tunelu Luka, příspěvky k imisním koncentracím jsou však pod limity a i po jejich přičtení k imisnímu pozadí jsou imisní limity s velkou rezervou dodrženy, vyjma imisního limitu pro průměrné roční koncentrace benzo(a)pyrenu, k nimž se však podle ust. § 12 odst. 1 zákona č. 201/2012 Sb. pouze přiblíží. Z hlediska plnění hygienických limitů hluku jsou obě trasy srovnatelné, hygienické limity jsou ve všech výpočtových bodech dodrženy. Stejně jsou obě trasy srovnatelné z hlediska ovlivnění vodních zdrojů, nejedná se o významné negativní vlivy. Změny v trase dole DÚR se projeví negativně navýšením trvalých záborů zemědělského půdního fondu, jedná se však o veřejně prospěšnou stavbu podle ust. § 17 odst. 1 zákona č. 13/1997 Sb. s tím, že by ani případný posun směrového vedení nepřinesl podstatnou změnu u rozložení záborů. Trasa D3 byla oddálena od soustavy podzemních štol u Nové jámy Bohuliby, nové řešení MÚK Jílové znemožňuje realizaci tunelu Studené. S ohledem na bezprostřední blízkost dalších vysoce kapacitních migračních profilů (tunel Kamenná Vrata, tunel Luka) se jedná o změnu bez významných negativních vlivů. Konstrukce mostu Sázava byla upravena, aby byl zajištěn technický postup výstavby „v ose“ a „ze shora“ a umístění pilířů mimo tok a profil Sázavy, čímž nedojde k významnému zasažení ploch okolo řeky, pozitivně lze hodnotit prodloužení tunelu Luka, čímž se zajistí bezkolizní křížení s lokálním biokoridorem LBK 148, posunem začátku mostu Sázava o asi 50 m proti směru staničení se zmenší míra fyzického zásahu násypovým tělesem dálnice do lokálního biocentra LBC 246. Z hlediska ovlivnění zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů jsou obě trasy srovnatelné, stavba je hodnocena jako únosný zásah do krajinného rázu.“. Pokud tedy žalovaný vycházel z takového vyhodnocení, nijak neporušil zákon ani svou zákonnou kompetenci ve věci vydat rozhodnutí. Je pochopitelné, že pokud jsou různé varianty trasy nějaké komunikace, každá z těchto variant bude mít své podporovatele a odpůrce. V tom případě je však nutné, aby bylo konečně rozhodnuto tím, kdo pro to má zákonnou kompetenci, neboť takový záměr a jeho umístění v krajině je vždy výsledkem nějakého kompromisu. Žalovaný ze shora uvedených důvodů rozhodl tak, že tento záměr a tato varianta této části dálnice je akceptovatelná, přičemž z odůvodnění je patrné, že tak neučinil nijak svévolně, ale na základě vyhodnocení konkrétních aspektů záměru.

[47] Pokud žalobce předkládal tabulku týkající se hodnot dopravních intenzit, pak podle názoru soudu nelze tyto jednotlivosti klást k tíži žalovanému při hodnocení záměru, kdy ten ještě nepředstavuje bezprostřední povolení pro umístění stavby. Jak je patrné shora z odůvodnění, k záměru se vyjádřily příslušné autorizované osoby, příslušné limity byly dodrženy. Proto případně nesrovnalosti ve výpočtech nejsou skutečnostmi, která by pro žalovaného ve smyslu dodržení těchto limitů musela být u tohoto druhu správního rozhodnutí podstatná.

[48] Ohledně namítaného rozdělení záměru na jednotlivé úseky soud uvádí, že v dané věci celá stavba na úrovni kraje již posouzena v procesu EIA byla, a zde se jedná o

jednu dílčí část, kdy byla vybrána jiná varianta, která však rovněž byla součástí původního procesu EIA a jako taková byla hodnocena. Proto soud nemá za to, že by se mělo jednat o účelové rozdělování stavby na jednotlivé úseky, ale že toto rozdělení bylo zdůvodněno při projektování dokumentace.

[49] V druhé části připomínek žalobce namítá kumulaci vlivů s vlivy jiným známých záměrů. Podle názoru soudu tato problematika byla dostatečně konkrétně posouzena. Konkrétněji žalobce namítá, že do hodnocení nebyl zahrnut záměr těžby kamene v prostoru Lešany a lomu Oušnice. Z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí plyne, že dobývací prostor Lešany byl posuzován (strana 35 – 36 odůvodnění), ale vzhledem k tomu, že v době posuzování tento prostor byl ve fázi vrácení dokumentace EIA, a dále je odkázáno na studie, které tento prostor z hlediska tohoto záměru hodnotí. Je tak patrné, že tento dobývací prostor posuzován byl. Ohledně lomu Oušnice – tato konkrétní připomínka nebyla vznesena, proto na ní nebylo reagováno. Pokud žalobce tuto připomínku neuplatnil, nemůže se následně úspěšně domáhat toho, že nebyla řádně vypořádána.

[50] Pokud žalobce velice obecně odkazuje v této části připomínky na dopravní zatížení s tím, že modely dopravních kapacit jsou zastaralé, pak podle názoru soudu závěr žalovaného v tom směru, že zjištění je pro posouzení záměru dostatečné odkazem na různé tyto modely, kdy bylo zjištěno snížení intenzity dopravy, je dostatečné pro toto správní řízení. Soud znovu uvádí, že v daném správním řízení nebyla hodnocena celá část dálnice D3 ve Středočeském kraji, ale pouze jeden úsek, když celková trasa dálnice procesem EIA prošla. Za tohoto stavu tak vypořádání určité nejasnosti dopravní intenzity v podkladech považuje za dostatečné pro toto správní rozhodnutí.

[51] Ve třetí části připomínek žalobce napadá využívání přírodních zdrojů, půdy, vody a biologické rozmanitosti. Ke zvýšenému záboru půdy jsou v odůvodnění uvedeny konkrétní skutečnosti, proč v této části dojde vyššímu záboru půdy a z jakých důvodů. Soud s takovým posouzením věci souhlasí – záměr musí splňovat technické okolnosti bezpečnosti provozu, zároveň pak došlo ke změně tvaru mimoúrovňové křižovatky a na to navazující změnu napojení dalších komunikací. Podle názoru soudu jsou tyto důvody dostatečně vysvětleny pro to, proč záměr dosahuje vyššího záboru zemědělské půdy.

[52] Ohledně vlivů na povrchové a podzemní vody vychází rozhodnutí z toho, že obě trasy jsou v tomto směru srovnatelné, totéž se týká podmínek v území a otázku druhů, pro něž je nutné žádat výjimku z ochrany podle zákona č. 114/1992 Sb., stejně jako další výjimky.

[53] Čtvrtá část připomínek je pouze konstatační a žádné obsahové žalobní body neobsahuje.

[54] Pátá část připomínek se týká znečišťování životního prostředí a rušivých vlivů. Z obsahu spisu ani z odůvodnění napadeného rozhodnutí nikde neplyne závěr, že záměr překračuje limity pro benzo(a)pyren a hygienický limit pro jeden výpočtový bod. Žalobce tuto část žalobního bodu pouze konstatuje, aniž by uvedl argumentaci pro svůj

závěr, který je v rozporu s odůvodněním rozhodnutí. Za takové obecnosti této žalobního bodu soud nebude další argumentaci uvádět, neboť není proti čemu.

[55] Ohledně ovlivnění hydrologických poměrů a kvalitu povrchových vod je dostatečně vypořádán nový způsob odvádění srážkových vod podle dokumentace DÚR, kdy dojde k jejímu snížení. Pokud žalobce poukazuje na strategii adaptace na dopady klimatické změny, pak byl upřednostněn způsob odvodu, nikoliv vsakování, a to z důvodu možného rizika (možnost znečištění podzemních vod). Podle názoru soudu takové vypořádání hodnotí konkrétní skutečnosti v daném území, a nelze je tak porovnávat s velmi obecnou strategií, která upřednostňuje vsakování vod. I když vsakování může být obecně hodnoceno z hlediska zadržování vody v krajině jako prospěšnější, v daném úseku záměru bylo konkrétně zhodnoceno a pro životní prostředí byla zvolena varianta odvodu vody v souladu s technickými podmínkami pro odvodnění pozemních komunikací. Další část tohoto žalobního bodu je natolik obecná a neurčitá, že se k ní soud nemůže vyjádřit. Ohledně splachu odpadních látek ze staveniště, ten musí být řešen až v dalších fázích přípravy a provedení stavby. K možnému ovlivnění řeky Sázavy vyšel žalovaný z toho, že v oznámení je k odvodnění dálnice dešťovou vodou navržena dešťová kanalizace, jsou dále navrženy ochranné prvky k ochraně povrchových vod (sedimentační nádrže s odlučovačem ropných látek, retenční nádrže). Je tak patrné, že tato problematika byla řešena, žalobní bod je pak v tomto směru velice stručný a větší argumentaci proti těmto konkrétním skutečnostem nenabízí.

[56] V šesté části připomínek žalobce namítá rizika závažných nehod nebo katastrof, včetně těch způsobených změnou klimatu. Žalobce v žalobě uvádí velmi autoritativní závěry, které však podle názoru soudu nikde argumentačně nerozvádí, soud se tak k těmto částem žaloby nebude vyjadřovat. Obecněji je nutno znovu zopakovat, že posuzována nebyla celá dálnice, ale druhá z alternativ, která byla vybrána pro jeden úsek, přičemž i tak již byla v procesu EIA hodnocena. Závěr žalovaného, že obě varianty jsou z pohledu změn klimatu rovnocenné, tak soud hodnotí jako logický a vyplývající z charakteru správního rozhodnutí a již provedeného procesu EIA v minulosti. Námitky žalobce v tom směru, že nebyl hodnocen vliv záměru na změnu klimatu v jeho vztahu ke klimatickým závazkům, že nebyly spočítány řádně emise, které nezohledňují vliv celé stavby na klima, nebyla posouzena celková produkce skleníkových plynů z území a neobsahuje žádný návrh mitigačních opatření, tak směřují mimo okruh tohoto správního řízení a jeho předmětu. Ohledně námitky na rozdělení záměru na jeden dílčí úsek soud odkazuje na vypořádání této části žalobního bodu v předchozí části odůvodnění rozsudku, neboť ten se zde opakuje.

[57] V sedmé části připomínek žalobce namítá nedostatečné vypořádání rizik pro veřejné zdraví v důsledku kontaminace vod, znečištění ovzduší a hlukového zatížení. Žalobce v této části žalobního bodu nejprve opakuje svůj názor, že záměr překračuje limity, který již soud vypořádal v předchozí části odůvodnění. Velice nekonkrétně uvádí, že záměr bude mít negativní vliv na tepelný a vodní režim území, tato připomínka byla v záměru hodnocena tak, že v případě ovlivnění zdrojů je navrženo náhradní zásobování pitnou vodou a hydrogeologický monitoring, obě trasy jsou v tomto směru bez výrazně jiných vlivů. Tepelný a vodní režim byl hodnocen v samotném záměru, podle názoru soudu tak tento vliv byl řádně vypořádán (aktualizace hlukové studie, upřesnění návrhů

protihlukových opatření pro chráněné objekty, následné vydání závazné stanovisko hygienické stanice, kontrolní měření hluku v průběhu výstavby, místa a podmínky hluku vybrat za spolupráce s hygienickou stanicí).

[58] Žalobce dále značně obecně namítá nesouhlas s posouzením funkce zeleně, kdy bylo hodnoceno, že útlum zelení je funkční při vícepatrovém porostu, což v případě lesních porostů nepřipadá v úvahu, v hlukové studii není proto korekce pro útlum hluku použita, zeleň je v mapových podkladech. Žalobce nikde v žalobě konkrétně neuvádí, kde a v čem mají být uvedeny protichůdné informace o této funkci zeleně, když velice obecně uvádí svůj názor, že „na druhé straně se počítá s útlumem hluku vlivem vegetace“. Jak vyplývá z předchozího odstavce, otázka hluku a protihlukových opatření byla podrobně hodnocena, pokud tak lesní porosty nejsou v tomto směru využity ze shora uvedeného důvodu, jedná se o logický závěr. Pokud žalobce v této části žaloby poukazuje na měření hluku z hlediska studie ČHMÚ, pak jak bylo shora uvedeno, s hlukem a protihlukovými opatřeními záměr počítá a ty přímo hodnotí. Jaká tato opatření konkrétní budou a jak bude hluk měřen, není v konkrétních podrobnostech předmětem tohoto správního řízení.

[59] V další části tohoto žalobního bodu opakuje svou argumentaci ohledně obou tras, když uvádí, že vlivy nemohou být srovnatelné. Tyto jeho námitky již byly vypořádány v odůvodnění napadeného rozhodnutí (významnost a akceptovatelnost vlivů jednotlivých variant, kdy zábor zemědělské půdy lze vnímat jako významný, ale je podmíněn dalšími okolnostmi, které soud uváděl již v předchozích částech odůvodnění tohoto rozsudku, proto byl vyhodnocen jako akceptovatelný, vlivy trasy podle DÚR jako celku však nebyly hodnoceny jako významné). Soud s takovým vypořádáním souhlasí. Tyto vlivy tak byly hodnoceny, nikde není uveden závěr, že by obě varianty byly srovnatelné, ale byly hodnoceny jako akceptovatelné. Pokud žalobce namítá, že záměr měl být posuzován pouze s ohledem na původní variantu trasy, a nikoliv na další skutečnosti (např. bezpečnostní prvky), pak s tím soud nesouhlasí. Posouzení varianty trasy musí být hodnoceno tak, aby odpovídalo těm požadavkům, které v danou chvíli jsou nutné při provedení stavby. Proto soud nemá za nezákonné, pokud do tohoto vyhodnocení byly tyto skutečnosti vzaty v potaz. Jak bylo již uvedeno shora – skutečnost, že dojde k většímu záboru zemědělské půdy hodnocena byla jako významná, avšak akceptovatelná. Takový závěr je podle názoru soudu legitimní. Ohledně vlivů na další složky životního prostředí, které žalobce velmi obecně v tomto žalobním bodu zmiňuje (povrchové a podzemní vody, prodloužení tunelu pravděpodobně v době jeho výstavby, tato část žaloby není příliš srozumitelná), tak ty hodnoceny byly a záměr s nimi pracuje. Soud v tomto směru při obecnosti této části žalobního bodu odkazuje na hodnocení konkrétních žalobních bodů shora, nebo na odůvodnění správních rozhodnutí.

[60] V šestém žalobním bodě žalobce namítá nezákonnost ve vztahu k ochraně ovzduší, kterou shledává v nesprávném uvedení platného imisního limitu benzo(a)pyrenu v prvostupňovém správním rozhodnutí (namísto 20 mikrogramů na m³ 25 mikrogramů). Soud uvádí, že tato skutečnost neměla žádný vliv na rozhodovací důvody. Je zjevné, že rozhodnutí tyto hodnoty popisuje, aniž by je však mohlo hodnotit, neboť podle ust. § 12 odst. 1 zákona č. 201/2001 Sb. se k nim pouze přihlíží. Samotné nesprávné uvedení limitu tak nemůže mít vliv na zákonnost rozhodnutí, případné překročení tohoto limitu nebylo zjištěno. Pokud žalobce v žalobě poukazuje na vliv lokálního vytápění, pak z odůvodnění

je patrné, že tyto skutečnosti byly převzaty z ročenky ČHMÚ a nebyly samy o sobě rozhodovacím důvodem, stejně jako skutečnosti uvedené v rozptylových studiích, kdy výpočty byly provedeny na základě vstupů, které byly vyšší, než ty, které jsou aktuální. Žalobce pak v žalobě napadá závěr prvostupňového správního orgánu v jeho rozhodnutí, aniž by však reagoval na samotné odůvodnění napadeného rozhodnutí, které následuje. Tuto část žalobního bodu tak soud posuzovat nemůže, neboť napadá prvostupňové správní rozhodnutí, aniž by vzala na zřetel proběhlé správní řízení. Ohledně napadeného rozhodnutí žalobce pak soud připomínky žalobce vypořádal shora v tomto odstavci, žalobce pak v této části uvádí své názory, které podle názoru soudu z odůvodnění neplynou. Nikde není uvedeno, že by imisní příspěvek benzo(a)pyrenu nebyl významný.

[61] Pokud žalobce dále namítá skutečnosti v dopise ČHMÚ ze dne 6. 11. 2020 a z nich pravděpodobně plynoucí nesprávné hodnocení trendu v imisní situaci, pak soud uvádí, že toto stanovisko bylo vydáno až po vydání prvostupňového správního rozhodnutí a žalobce v žalobě nijak neuvádí, že by se domáhal jeho posouzení v rámci rozkladového řízení. Proto není součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Soud při hodnocení odkazuje na shora uvedené, kdy tato skutečnost sama o sobě nemohla být rozhodovacím důvodem, když k hodnotám se v příslušném správním řízení pouze přihlíží. Proto soud má za to, že určitá míra nepřesnosti je za takové situace možná a za situace, kdy hodnoty se imisnímu limitu při žádném výpočtu ani neblížily.

[62] V sedmém žalobním bodě žalobce napadá rozhodnutí ve vztahu k ochraně vod. Ze správního spisu a odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že hydrogeologické posouzení bylo zpracováno příslušnou odbornou osobou, nedostatky v něm zjištěny nebyly. Námitka nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů je za tohoto stavu natolik obecná a nekonkrétní, že na ní soud nemůže podrobněji reagovat.

[63] Osmý žalobní bod je velice obecný a pouze cituje obecná ustanovení správního řádu. S ohledem na tuto míru obecnosti soud uvádí, že obecné porušení ust. § 3 a 50 odst. 3 správního řádu neshledal, když odůvodnění napadeného rozhodnutí je přezkoumatelné a reagovalo na námitky, které žalobce uplatňoval v rozkladu. V tomto žalobním bodě žalobce opakovaně uvádí, že posouzení vlivů záměru na životní prostředí prosazoval jeden státní orgán a různé veřejnoprávní osoby, tuto konkrétní skutečnost soud již posuzoval shora u předchozích žalobních bodů, proto na toto posouzení odkazuje.

[64] V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu nepovažuje za důvodnou a proto ji zamítl (ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.).

[65] Ve věci soud rozhodl rozsudkem bez nařízení jednání, neboť účastníci proti takovému postupu neměli ve stanovené lhůtě námitek a jednání k projednání žaloby nebylo nutné, když soud neprováděl další dokazování (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

[66] Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že žalovanému státu tyto nevznikly, soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 22. července 2022

JUDr. Ladislav Hejtmánek, v.r.
předseda senátu